

Blagoslovljen budi Bog Otac

Matija pl. Ivšić (1894. - 1963.)

Sopran *mf* Bla - go - slov

Alt *p* Bla - go - slo - vljen, bla - go - slov - ljen, bla - go - slov

Tenor *p* Bla - go - slov - ljen, bla - go - slov -

Bas

7 *polaganije*

ljen, bla - go - slov - ljen bu - di Bog 0 - - -

ljen, bla - go - slov - ljen bu - di Bog 0 -

ljen, bla - go - slov - ljen bu - di Bog 0 - -

mf Bla - go - slov - ljen bu - di Bog 0 - - -

13 **accel.** *f*

tac, bla - go - slov-ljen bu-di Bog 0 -

tac, bla - go - slov- ljen bu - di Bog 0 - tac,

tac, bla - go - slov ljen bu - di Bog 0 -

tac, bla - go - slov- ljen bu - di Bog 0 -

18 **Tempo**

tac, je - di-no če - di že Sin Bo -

je - di-no če - di že Sin Bo - žji, Sin Bo -

tac, je - di-no če - di že Sin Bo - žji, Sin Bo -

mf tac, je - di-no če - di, je - di - no če-di že Sin Bo -

25 **piu accel.**

žji, je - di-no če - di že Sin Bo - žji,

žji, je - di-no če - di že Sin Bo - žji. Sve -

žji, je - di-no če - di že Sin Bo - žji, Sve -

žji, je - di - no če - di že Sin Bo - žji, Sve -

31

p Sve - ti ta - ko - đe Duh, *pp* Sve - ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti
 ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti, Sve - ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti
 ti, Sve - ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti, Sve - ti ta - ko - đe Duh, Sve -
 ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti, Sve - ti ta - ko - đe Duh, Sve - ti

37

f ta - ko - đe Duh ja -
mf ta - ko - đe Duh ja - ko stvo - ri s na - mi mi - lost svo -
mf - ti ta - ko - đe Duh, ja - ko stvo - ri s na - mi mi - - lost svo -
 ta - ko - đe Duh ja -

42

polaganije
 ko stvo - ri s na - mi mi - - lost svo - ju, ja - ko
 - - - ju, mi - lost svo - - ju ja - ko
 ju, ja - ko stvo - ri s na - mi mi - lost svo - ju, ja -
 - ko stvo - ri s na - mi mi - - lost svo - ju, ja -

46

stvo-ri s na-mi mi - lost svo - ju, mi-lost svo - ju.

stvo-ri sna-mi mi - - lost svo - ju, mi-lost svo - ju.

- ko stvo-ri s na-mi mi - lost svo - ju, mi-lost svo - ju.

ko stvo-ri s na-mi mi - lost svo - ju, mi-lost svo - ju.

Matija pl. Ivišić se rodio 5. veljače 1894. godine u Boku kod Siska. Roditelji su mu bili Franjo i Marica rođ. Kovačić. Osnovnu školu polazi u Sisku, a gimnaziju i Bogoslovni fakultet u Zagrebu. Glazbu je privatno učio kod Franje Dugana. Nadbiskup Antun Bauer podijelio mu je svećenički red 29. lipnja 1918. god. Devet godina (1918. – 1927.) bio je duhovni pomoćnik ili kapelan u Sisku, a zatim dvije godine župnik u Selima kod Siska (1927. – 1929.). Nakon toga, nadbiskup Antun Bauer mu dozvoljava, na njegovu molbu, usavršavanje glazbe na Papinskom zavodu za crkvenu glazbu u Rimu. Ostavši tamo tri godine (1929. – 1932.) postiže magisterij iz gregorijanskog pjevanja i skladanja. Studij na papinskom zavodu za crkvenu glazbu trajao je pet godina, ali je Ivšić zbog velikog predznanja odmah primljen na četvrtu godinu. Ivšića je u Rimu posebno zanimala i oduševljavala polifonija i gregorijansko pjevanje, o čemu čitamo iz njegovih pisama pisanih iz Rima 1930., a objavljenih u „Sv. Ceciliji“. Po povratku iz Rima u Zagreb, Ivšić je vjeroučitelj u osnovnoj školi na Kaptolu (1932. – 1938.) i predavač crkvene glazbe na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1935. 1950.). Svojim člancima u časopisima Sv. Cecilija, Kršćanska škola, Katolički list, Hrvatska straža i drugima promiče širenje crkvene glazbe u svim njezinim različitim vidovima. Osniva, nadalje, Savez katoličkih crkvenih pjevačkih zborova, osniva Tajništvo za crkvenu glazbu pri Katoličkoj akciji, kao i festival prigodom 30. obljetnice Cecilijina društva, te još mnogo drugih akcija. Kao zborovođa, Ivšić je započeo već u Bogoslovnom sjemeništu. Bio je veoma djelatna u sjemenišnom pjevačkom društvu „Vijenac“, a bio je i sjemenišni orguljaš. Kao sisački kapelan osnovao je crkveni pjevački zbor (1919.), s kojim je izvodio i koncerte. Po osnutku Marijine kongregacije gospojica 1925. godine, Ivšić i u toj organizaciji osniva ženski pjevački zbor koji je nastupao na raznim svečanostima. Po dolasku iz Rima, vodio je pjevačko društvo „Zvijezda“, a 1933. osniva svoje Akademsko pjevačko društvo „Zagrebačka polifonija“, s kojim izvodi brojne koncerte u Zagrebu i šire njegujući ponajviše klasična djela renesansnih majstora. M. Ivšića su u naponu njegova stvaralačkoga rada tadašnje vlasti grubo uklonile. Godine 1950. je uhićen i 15. siječnja na Vojnom sudu u Zagrebu osuđen na 14 godina zatvora. Navodno zbog nekog pisma, koje je on pisao svom prijatelju u inozemstvo, u kojem se spominju naše poratne teškoće. Zbog teških uvjeta robije, Ivšić se brzo razbolio. Nećakinja Vera, liječnica, činila je sve da zbog teške bolesti izvuče svoga strica Matiju iz zatvora. Sama je išla u logor u Staru Gradišku i molila kolegu liječnika da utječe na upravu logora da joj strica puste kući da umre u krevetu. No, upravitelj logora nije mario za liječnička uvjerenja. Nije pomoglo ni obraćanje ondašnjim vlastima u Zagrebu i Beogradu. Ivšićevo zdravstveno stanje se sve brže pogoršavalo, nije bilo nade da će izdržati cijelu kaznu od 14 godina, te je bio smješten u tzv. „karantenu“, u podrum među ostale osuđene na smrt. Nakon svega, liječnica Vera Ivšić obratila se za svoga strica devetnicom pokojnom kardinalu Alojziju Stepincu. Nakon obavljene ispovijedi, devet dana je dolazila na sv. Misu i sv. Pričest. Molila je krunicu i dolazila na Stepinčev grob. Uslišanje je bilo tako očito i čudesno. Deveti dan devetnice, 4. listopada 1962. stigao je brzopjav iz Stare Gradiške na Nadbiskupski duhovni stol da je Matija Ivšić pušten iz logora i neka se dođe po njega. Tako je nakon 12 godina teško bolestan, opet bio na slobodi. Od 4. listopada 1962. pa do smrti u Zagrebu 12. listopada 1963., maestro Ivšić provodi teške bolesničke dane u Zagrebu na Kaptolu 29.